

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio VII. Utrùm mala pœnæ, & culpæ sint effectus prædestinationis ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

154. Dico 6. Non solum gloria essentialis animæ, sed etiam gloria accidentalis corporis, & omnes alia proprietates consequentes ipsam gloriam, sive essentialem, sive accidentalem, sunt effectus prædestinationis. Ita P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 3. n. 2. P. Arrubal. d. 84. cap. 2. n. 6. P. Ruiz. d. 21. sect. 3. n. 2. P. Alarcon. rr. 4. d. 4. cap. 2. n. 2. & alii. Probatur primò, quia gloria essentialis, ut diximus, est effectus prædestinationis; ergo etiam sic erit gloria accidentalis, & omnes earum proprietates, quæ illas consequuntur; siquidem accessorium sequitur principale. Secundo, quia quidquid est causa causa, est causa sui causati; sed prædestinatio est causa ipsius gloriæ essentialis, & hæc est causa gloriæ accidentalis, & utraque suarum proprietatum; ergo prædestinatio est etiam causa, saltem remota, tam gloriæ accidentalis, quam illius proprietatum.

S E C T I O VII.

Utrum mala pœna, & culpa sint effectus prædestinationis?

155. **D**IFFICULTAS I. Utrum malum pœnæ sit effectus prædestinationis? Affirmative, Ita P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 8. num. 1. & alii communiter. Probatur primò ex illo ad Philipp. 1. ibi: *Vobis donatum est pro Christo, non solum ut in eum credatis, sed ut etiam pro illo patiamini*: ubi comparatur fides cum malis pœnæ; sed fides est effectus prædestinationis; ergo etiam talia erunt mala pœnæ. Secundo, quia huiusmodi mala sunt simpliciter bona, ideoque non solum à Deo permilla pro hoc statu naturæ lapsæ, sed etiam intenta; atqui quæ ita se habent, possunt à Deo præstari ex affectu beatitudinis, & prædestinationis; consequenterque esse ejus effectus; ergo &c.
156. Probatur 3. quia Martyrium est malum pœnæ; & tamen est beneficium Dei singulare, ac medium efficacissimum ad beatitudinem consequendam; consequenterque prædestinationis effectus; ergo &c. Quarto, quia remissio pœnæ peccatis debetur, prout prædestinatis confertur in hac vita, ut gloriam citius assequantur, est prædestinationis effectus, ut nullus dubitat; & tamen per mala pœnæ frequenter comparatur; ergo hæc, saltem in radice, sunt effectus prædestinationis. Confirmatur, quia malum pœnæ unius hominis potest esse effectus prædestinationis alterius, si ei pro sit ad salutem, ut sapius sit; siquidem sapius unus videns alterum patientem, excitatur ad actus virtutum exercendos, per quos gloriam in effectu assequitur; ergo &c.
157. Dices: Decretum pœnæ, cum supponat culpam, pertinet ad voluntatem subsequenter; sed prædestinatio est voluntas antecedens; ergo ipsa pœna non potest esse effectus prædestinationis. Respondeo primò negando consequentiam; neque enim argumentum probat; siquidem cum effectus supponat causam, nihil officit, imò requiritur, ut aliquid sit effectus, quod sit aliquid subsequens ipsam causam. Secundo, Deum ex intentione gloriæ inter alia media ad eam consequendam, potuisse eligere aliquid, quod supponat culpam, & hoc potuisse esse ipsum malum pœnæ satisfactoriæ; sicut etiam potuit eligere pœnitentiam, quæ etiam supponit peccatum, prout supra diximus.
158. Instabis: Si Deus eligeret mala pœnæ, ut

media ad salutem, aut ea eligeret ante, aut post culpam prævisam in esse absoluto: Non primum; jam enim supra diximus, Deum non prædefinire pœnam, ut pœnam ante culpam absolutè prævisam: Non secundum; siquidem, cum ipsa pœna sit medium propinquius fini, debet intendi prius; ergo &c. Respondeo primò cum aliquibus, Deum eligere huiusmodi mala ante prævisam culpam in esse absoluto, sed post illam prævisam in esse conditionato, quod non reputant inconvenienti, cum sit in ordine ad majus bonum ipsius patientis.

Respondeo secundo, Deum ea eligere post culpam absolutè prævisam, & nullum esse inconveniens, quod tunc posterius eligat medium propinquius fini, quando illud prius eligere repugnat illius Bonitati Divinæ: solum enim tunc prius eligit quod est propinquius, quando id non habet essentialem repugnantiam cum sua Bonitate. Addo ad verificandam conclusionem satis esse, si loquamur de malo pœnæ minus rigorosæ, qualis est sola meritoria; non autem de illa, quæ est rigorosè satisfactoria.

Difficultas 2. Utrum malum culpæ, sive peccatum sit effectus prædestinationis? Advertes, malum culpæ, sive peccatum hic considerari posse, aut secundum malitiam formalem, aut secundum suam entitatem physicam, & materiale, quam habet, & tunc aut prout ipsa materialitas procedit à peccatore; aut prout procedit à Deo; nihil enim reale physicum producit in rerum natura, ad quod Deus non concurrat, saltem ut causa universalis. Hoc posito.

Dico 1. Peccatum consideratum secundum malitiam formalem non est effectus prædestinationis. De hoc nullus Catholicus dubitat. Ita P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 8. n. 2. P. Vasq. 1. p. d. 93. cap. 2. P. Ruiz. d. 23. sect. 1. n. 1. P. Herice tract. 3. d. 37. cap. 6. n. 29. & alii. Probatur primò, quia effectus prædestinationis est effectus proprius Dei; sed non ita est peccatum secundum suam malitiam formalem, ut dicitur in Concil. Araus. cap. ult. & in Trid. Sess. 6. can. 7. alioqui Deus diceretur specialis causa, & author peccati; ergo &c. Secundo, quia effectus prædestinationis debet actu conducere ad vitam æternam; sed non ita conducit peccatum secundum malitiam formalem, imò potius ab illa avertit ad pœnam æternam; ergo &c. Tertio, quia effectus prædestinationis debet à Deo intendi specialiter in ordine ad beatitudinem; sed non ita intenditur, neque intendi potest peccatum, imò à Deo positive per nolitionem rejicitur juxta illud: *Quoniam non Deus volens iniquitatem tuas*; ergo &c. Quarto autoritate D. Aug. lib. de prædest. Sanctior. cap. 10. ubi dicit, Deum sola illa prædestinasse, quæ ipse facturus est; sed non est facturus peccatum, ut ejus author; ergo neque illud prædestinavit; consequenterque non est effectus prædestinationis.

Dico 2. Peccatum consideratum secundum suam materialitatem, prout hæc procedit à peccatore, etiam non est effectus prædestinationis. Ita P. Soar. cit. P. Herice cit. P. Ruiz cit. n. 2. P. Alarcon. rr. 4. d. 4. cap. 5. n. 5. & alii infra citandi. Probatur primò, quia effectus prædestinationis debet esse specialiter à Deo, & ab eo volitus; sed materialitas peccati, prout est à peccatore non est à Deo, neque ab eo volita, imò prohibita; ergo &c. Secundo, quia ipsa materialitas peccati, prout est à peccatore, est causa proxima, & proximum fundamentum ipsius peccati; ergo si prout sic effectus à Deo

à Deo, ab eo esset causa proxima, & proximum fundamentum peccati; sed hoc est impossibile; ergo etiam quod illa materialitas, prout sic sit à Deo; consequenterque quod sit prædestinationis effectus; siquidem cum prædestinatio sit actus internus Dei, quod ab illa est, etiam est à Deo specialiter.

163. Dico 3. Peccatum consideratum secundum suam materialitatem, etiam prout hæc procedit à Deo, non est effectus prædestinationis. Ita *P. Alarcon. tract. 4. d. 4. cap. 5. num. 7.* Probatur primo, quia illud est prædestinationis effectus, quod Deus speciali voluntate positiva eligit ex intentione gloriæ, ut medium ad ipsam gloriam consequendam; sed non eligit ut sic eam peccati materialitatem, etiam in sensu proposito; siquidem Deus de se est absolute indeterminatus ad eam, & solum ad illam concurrat per voluntatem permissivam determinatus, seu potius attractus à causâ secundâ; ergo neque ut sic est effectus prædestinationis.

164. Probatur secundò, quia si peccatum, prout sic esset effectus prædestinationis, aut talis esset ut habet conjunctam malitiam formalem; aut ipsius peccati materialitas per se nudè sumpta: Non primum, alioqui ipsa malitia formalis, saltem connotativè, esset effectus prædestinationis, quod dicere, hæreticum est: Non secundum, quia ut sic non inservit ad beatitudinem consequendam, neque physicè, cum eam physicè non producat, neque moraliter, quia cum non sit actus bonus, non potest esse causa meritoria illius; ergo nullo modo potest esse prædestinationis effectus.

165. Probatur tertio, quia ita se habet ipsa materialitas, prout procedit à Deo, atque se habent Cœli, & aliæ entitates naturales, quæ à Deo procedunt, & sunt effectus creationis, aut ipsi creationi debentur, & à Deo dantur ut ab autore naturæ, & non ex gratia Christi; sed hujusmodi entitates non sunt prædestinationis effectus; ergo neque illa materialitas, siue entitas materialis peccati, talis erit; & à fortiori, cum Deus ad illas concurrat voluntate positivâ, & non ita ad hanc, sed solâ permissivâ.

166. Oppositum tenent aliqui Recentiores, quos tacito nomine refert *P. Alarcon cit. n. 6.* & tenet *P. Gil.* hic in manuscriptis d. 5. sect. 4. pro quibus. Obijciat 1. Illud, cui competunt conditiones requisitæ, ut sit prædestinationis effectus, non potest non esse illius effectus; sed ita competunt materialitati peccati, prout sic consideratæ; siquidem est à Deo; potest inservire ad salutem, quatenus potest excitare prædestinatum, saltem ad actum fidei, quo credat, Deum esse Causam Primam, sicque de aliis; ergo &c. Respondeo negando minorem, ad cuius probationem dicimus, talem materialitatem esse quidem à Deo voluntate tantum permissivâ determinatâ à voluntate creatâ liberè operante; non autem voluntate positivâ eam eligente ut medium ad salutem, quod erat necessarium, ut esset prædestinationis effectus. Deinde quod ex illa possit prædestinatus moveri ad illum actum fidei, parum refert; siquidem ad illum potest etiam moveri à creatione Cœlorum, aliarumque rerum naturalium; & tamen nullus dicit, ipsam creationem nobis fuisse datam ex speciali electione ad gloriam, neque esse prout sic prædestinationis effectum.

167. Obijciat 2. Materialitas illa, prout sic considerata, potest esse materia timoris, & cauteræ, quatenus prædestinatus in illa videt, se posse à Deo

Tom. 1.

deseri, & lux malitiæ tradi: sic etiam potest esse materia penitentiae, humilitatis, & causa confessionis, & confusionis; licet enim ut sic non sit culpa formalis, est saltem materialis, seu materia culpæ, quatenus peccator malè utitur entitate physica, siue Dei concursu, illum inficiendo malitiâ formali, sicque erit materia saltem remota penitentiae; sicut gladius parricidio inserviens est postea materia penitentiae, & lacrymarum occasio; ergo ut sic potest etiam esse à Deo efficaciter intenta ex affectu beatitudinis consequendæ; consequenterque esse prædestinationis effectus.

Respondeo negando consequentiam; neque enim 168. omne illud, quod est causa aliquo modo alicujus medii ad beatitudinem consequendam, dicitur prædestinationis effectus; siquidem ipsamet malitia formalis, & hæc eadem materialitas peccati, prout procedit à peccatore, possunt esse causa illorum, & plurium aliorum actuum; & tamen non sunt prædestinationis effectus, ut diximus, quia à Deo positivè non amantur, neque eliguntur; sicque similiter de ipsa materialitate, prout procedit à Deo, licet ad eos actus inserviat; alioqui dicamus Tyrannorum peccata esse effectus prædestinationis, quia aliquo modo inserviunt ad Martyrum beatitudinem.

Obijciat 3. Idem ipsa materialitas, prout sic, 169. non esset effectus prædestinationis, quia ad hoc deberet Deus eam velle, non autem potest illam velle ut sic, quin etiam velit ejus malitiam juxta proloquium: *Qui vult antecedens, vult etiam consequens*; sed potest velle ipsam materialitatem, quin velit ejus malitiam; siquidem illa malitia non est connexa cum materialitate peccati, prout hæc est à Deo, sed tantum prout est à peccatore; ergo &c.

Respondeo negando minorem, ad probationem dicimus, malitiam de facto non esse connexam cum ea materialitate, prout procedit à Deo; siquidem Deus eam non vult positivâ voluntate se ad illam determinando, sed solum voluntate permissivâ, quatenus ut Causa Universalis sequitur determinationem voluntatis creatæ: at verò si Deus eam veller positivè, & voluntate speciali eam eligeret, ut medium ad salutem, quod necessarium erat, si esset prædestinationis effectus, tunc non posset non etiam velle ipsam malitiam formalem; siquidem non ex alio capite eam vult ipse peccator; cum autem hoc sit impossibile, etiam impossibile est, quod ipsa materialitas prout sic sit prædestinationis effectus.

Obijciat 4. ex D. Paul. ad Rom. 8. ibi: *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum*; sed hæc propositio est universalis, ut patet ex verbo *omnia*; ergo debet intelligi etiam de peccatis, saltem in sensu proposito. Respondeo talem propositionem, licet universalis, intelligendam esse de omnibus illis, quæ sunt, & possunt esse speciales effectus Dei, & ab eo voliti positivè; tale autem non est peccatum, etiam prout sic consideratum, ut patet ex dictis. 171.